

Наше ЖИТТЯ

РІК ВИДАННЯ 2-й
Газета виходить щотижня

ОРГАН ЦЕНТРАЛЬНОГО ПРАВЛІННЯ УКРАЇНСЬКОГО ТОВАРИСТВА ГЛУХИХ

№ 49 (75)

Субота, 7 грудня 1968 року

Ціна 2 коп.

Колективам Дрогобицького і Конопотського УВП

Президія Центрального правління УТОГ гаряче і щиро поздоровляє всіх робітників, інженерно-технічних працівників і службовців Дрогобицького і Конопотського підприємств з успішним виконанням виробничого плану 1968 року по основних техніко-економічних показниках і зобов'язань, прийнятих у змаганні за гідну зустріч 100-річчя з дня народження В. І. Леніна.

Президія ЦП УТОГ висловлює впевненість, що колективи Дрогобицького і Конопотського УВП доб'ються ще кращих результатів у роботі.

ПРЕЗИДІЯ ЦЕНТРАЛЬНОГО ПРАВЛІННЯ УТОГ.

ВКЛЮЧИВШИСЬ у соціалістичне змагання на честь 100-річчя з дня народження В. І. Леніна, колектив мебельників Дрогобицького учбово-виробничого підприємства достроково, 25 листопада, завершив річний план по випуску валової і товарної продукції, по реалізації, прибутках та рентабельності. Перевиконання річного плану дало можливість створити фонди матеріального стимулювання від прибутків.

Колектив мебельників Дрогобицького учбово-виробничого

РІЧНИЙ ПЛАН Є!

підприємства зобов'язався до кінця року виробити і реалізувати понад план продукції для населення на суму 65 тисяч карбованців.

Зараз у всіх цехах і дільницях мебельники Дрогобицького учбово-виробничого підприємства з кожним днем нагортають темпи, борються за те, щоб зустріти новий, 1969 рік підвищенням продуктивності праці, щоб випускати продукцію тільки відмінної якості.

***

Радісна звістка блискавкою облетіла всі цехи на Конопотському учбово-виробничому підприємстві. Ще напередодні Жовтневого свята колектив швейників річний план по загальному обсягу в сумі 2 мільйони 353 тисячі карбованців виконав на суму 2 мільйони 558 тисяч карбованців. 14 листопада колектив достроково завершив план реалізації продукції; при річному завданні 2 мільйони 375 тисяч реалізовано продукції на суму 2 мільйони 530 тисяч карбованців. До кінця року буде реалізовано продукції ще на 400 тисяч карбованців.

І ось заключний етап боротьби за дострокове виконання соціалістичних зобов'язань на 1968 рік. 23 листопада виконані всі основні техніко-економічні показники.

До кінця року колектив швейників Конопотського УВП зобов'язався понад план дати 29 тисяч карбованців прибутків.

В соціалістичному змаганні першість завоювали бригада швейників, де бригадиром Є. Гузева та четверта бригада, де бригадиром Т. Немолот. Кращих показників добились швей: В. Клименко, яка щоденні завдання виконує на 136,9 процента, Є. Склярєва та робітниця закрійного цеху Л. Борисенко, які щоденні завдання виконують на 131—132 проценти.

Колективи Конопотського та Дрогобицького УВП ще ширше розгортають соціалістичне змагання за випуск надпланової продукції, готують нові трудові подарунки до 100-річчя з дня народження В. І. Леніна.

У МІЛЬЙОН РАЗ ДЕМОКРАТИЧНІША...

Півстоліття тому В. І. Ленін писав, що тільки Ради, організовані самим революційним народом, можуть здійснити справжнє (а не фіктивне, як в будь-якій буржуазній республіці) народовладдя. Диктатура пролетаріату, суспільна власність на знаряддя і засоби виробництва забезпечували матеріальні можливості для розвитку справжньої демократії трудящих.

Тільки з ліквідацією капіталістичного ладу перестають бути лицемірством демократичні свободи. Візьмемо свободу друку. В будь-якій буржуазній державі вона перетворена в необмежене право купки капіталістів отруювати свідомість мас, бо вона, ця купка, тримає в своїх руках газети, журнали, радіо, телебачення, друкарні і запаси паперу. У нас після перемоги Великого Жовтня вперше в світі матеріальні засоби масової інформації стали надбанням народу, без чого немислима справжня, реальна свобода друку.

Радянська влада забезпечила на ділі трудовому народові і свободу зборів. У світі ж капіталу трудящі не мають реальної можливості здійснити таке право. У фікцію перетворюється там і виборче право. Пролетарська демократія, підкреслював В. І. Ленін, у мільйон раз демократичніша від усякої буржуазної демократії;

Радянська влада в мільйон раз демократичніша від найдемократичнішої буржуазної республіки.

Минали роки. Соціалізм в СРСР здобував вирішальні перемоги, розвивалась і зміцнювалась радянська демократія. З ліквідацією експлуаторських класів у країні утвердилось загальне, рівне і пряме виборче право при таємному голосуванні. Міцніло морально-політичне згуртування народу навколо Комуністичної партії. Швидко зростала роль Рад. Депутати Рад та їх активісти налічують нині понад 25 мільйонів чоловік, тобто майже чверть усього самодіяльного населення країни.

Залученню мас до різних форм управління громадськими справами, їх комуністичному вихованню активно сприяють профспілки, які об'єднують понад 80 мільйонів трудящих, Ленінський комсомол, що налічує в своїх рядах 23 мільйони молодих будівників комунізму, багато інших громадських організацій.

Відбувалися, звичайно, в ці роки зміни в політичному житті і капіталістичних країн. Під ударами робітничого руху, під впливом прикладу Радянського Союзу буржуазія змушена була поступатися якимись своїми привілеями в галузі демократичних свобод. Проте незмінною залишається суть бур-

жуазної демократії—її служіння класові експлуаторів. І якщо соціалізм неухильно йшов по шляху зміцнення і розширення демократії, то буржуазні республіки робили одну за одною поступки відвертій диктатурі великого монополістичного капіталу.

За останні роки особливо яскраво виявила свою антинародну суть хвалена американська демократія. Розгуд реакції і расизму, чорна смуга політичних убиств, акти воєнної агресії США проти В'єтнаму та інших народів—все це відбувається під прапором буржуазної демократії.

Наші ідеологічні вороги намагаються доводити, ніби демократія—поняття надкласове, «загальнолюдське», що класова боротьба, мовляв, відійшла в минуле. Факти спростовують такі вигадки. Так, «клуб-231», який виник під час подій у Чехословаччині влітку цього року, опублікував чимало матеріалів, рекламуючи себе як організацію, що бореться за демократію для всіх, за таке собі загальне братерство. Але, не витримавши ролі до кінця, один з ватажків клубу, Яромір Бродський, викрикнув якось на мітингу в Празі: «Найкращий комуніст—це мертвий комуніст. А якщо він ще живий, то треба повірити йому ноги!» Ось їх «демократія» для всіх! Те саме

кричали свого часу і штурмовики Адольфа Гітлера, спалюючи людей у печях Бухенвальда й Освенціма.

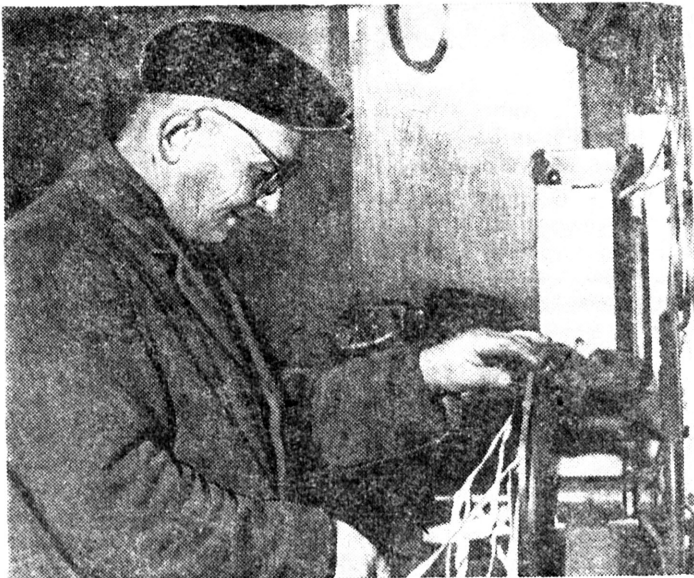
У природі немає і не може бути загальної, надкласової демократії. Хоч як виряджай буржуазну демократію в модні шати «справжнього», «гуманного», «демократичного соціалізму», «загальної», «примислової» та всякої іншої «демократії», з-під цих шаг виразно виглядає звіряче обличчя його премохабності капіталу.

Великі права народів СРСР закріплені в Конституції нашої держави; право на працю, освіту, відпочинок і забезпечення в старості (до речі, в більшості буржуазних конституцій немає навіть згадки про це), найдемократичніше виборче право, свобода друку, слова, зборів, міцний союз рівноправних народів. І ми ні на хвилину не можемо забувати про те, що ці завоювання треба щільно охороняти від усіх і всяких наскоків.

Наша партія, сказав тов. Л. І. Брежнев у промові на V з'їзді Польської об'єднаної робітничої партії, послідовно тримає курс на дальший розвиток соціалістичної демократії. Ми, комуністи,—прихильники справжньої демократії і без неї не мислимо собі руху вперед.

А. ЛЮБЦЕВ.
Кандидат історичних наук.

КОНСТИТУЦІЯ СРСР ГАРАНТУЄ ПРАВО НА ПРАЦЮ

Радянська держава забезпечує громадян роботою як постійним засобом до існування.

У нас немає безробіття. Всі працездатні, наприклад, члени УТОГ, трудяться у відповідності зі своїми здібностями та кваліфікацією. Для молоді, яка ще немає фаху, в нашому Товаристві організовано навчання на учбово-виробничих підприємствах та профтехучилищах. Під час навчання учні перебувають на повному утриманні Товариства.

На фото: (зліва) кращий раціоналізатор Кировоградського УВП електрослюсар В. А. Короленко; (внизу) у цеху комуністичної праці Артемівського УВП; (справа) верстатниця Черкаського УВП Н. А. Жук, яка працює на підприємстві вже 12 років.

ТВОРИ ЛЕНІНА—В КОЖНУ СІМ'Ю

У бібліотеці Дніпропетровського будинку культури

ЗОВСІМ недавно це була далека околиця міста. Одинокі будиночки, дерева, подекуди кущі і яруги, зарослі чортополохом,— ось тобі і всенякий тодішній пейзаж. А в дощ—багно така, що й ніг не витягти. Саме сюди прийшли будівельники, оті майстри оновлення земного пейзажу. Розміряли площину вздовж і впоперек, та й розрили землю. Незабаром вирости стіни, а довкола липучу землю вкрили асфальтовані доріжки і майданчики.

Так виріє першим на майбутньому проспекті Кірова Дніпропетровський будинок культури глухих. Нині його не видно здалека, бо тут вирости нові житлові квартали, усіяні багатопверховими будинками. Але коли підходиш до споруди, мимоволі зупиняєшся і довго милуєшся її напрочуд величною зовнішністю. І хочеться в такому випадку поклонитися до самої землі перед генієм людського таланту, який здатний творити прекрасне, сказати велике спасибі будівельнику, який зумів своїми робочими руками поставити на землю і підняти в небо оту геніальність.

Величність будинку культури вражає не лише своєю зовнішністю. У самій середині не менше полонить відвідувача простір, зручність. Тут все покликано служити людині, створювати їй активний відпочинок. І зручний зал для глядачів, і кімнати для гурткової роботи, і цілий спортивний комплекс разом з душовими, який примикає до будинку ніби окремою спорудою, але являє ра-

зом з ним єдине ціле, і багато-багато світла, що летить з величезних вікон у широке фойє... Що ж милуватися є чим, радити є з чого. І нічого дивного немає в тому, що глухі трудівники, відчувши і побачивши оту красу, після напруженого робочого дня йдуть відпочивати не куди-небудь, а до свого будинку культури. Прямуємо охоче і ми з ними.

Перший поверх. Праворуч по коридору подум'яніє табличка «Бібліотека». Заходимо. На стелажах книги. Поруч кімната—це читальний зал. Там за столиками, на яких розкладено газети, журнали, сидять відвідувачі.

У бібліотеці будинку культури 245 читачів. На стелажах біля 5000 примірників художньої, політичної і дитячої літератури. Коли переглядаєш абонементні картки активістів, відразу вимальовується цікава картина: глухі захоплюються не лише художньою літературою, але й політичною. Їх цікавлять твори Володимира Ілліча Леніна, книги про державних діячів Комуністичної партії і Радянського уряду, про полководців і героїв громадянської і Великої Вітчизняної воєни. Наприклад, активний читач бібліотеки слюсар заводу Г. Чукаїн прочитав біографію Володимира Ілліча Леніна, книгу про його дитячі роки.

Швея УВП Г. Крикун прочитала популярну книжку «Читаючи Леніна рядки». І такі приклади непоодинокі. Нині, коли вся наша країна готується до знаменної дати—100-річчя з дня народження В. І. Леніна, інтерес до творів В. І. Леніна, до книг про Леніна надзвичайно великий. Широко ведеться серед читачів пропаганда ленінських творів. І не тільки це. Велика честь для трудівника мати ленінську книгу в себе вдома.

У цьому напрямку бібліотека Дніпропетровського будинку культури зробила перші кроки. У читальному залі вивішено змістовний плакат «Наш дорогий Ілліч», у якому відображено життя і революційну діяльність В. І. Леніна. Тут є тематична книжкова виставка «Вічно живий», яка підказує, рекомендує читачеві, що читати про Володимира Ілліча Леніна.

Безперечно, на цьому зупинитися не можна. Хочеться, щоб працівники будинку культури через свою бібліотеку більш ширше повели пропаганду ленінської книги під тим кутом зору, щоб книга Леніна пішла в кожну сім'ю членів нашого Товариства.

Нині трудящі нашої країни, готуючись до славного ювілею, передплачують повне зібрання творів В. І. Леніна. Було б дуже добре, щоб це патріотичне починання набуло широкого

розповсюдження і серед глухих трудівників, щоб питаннями передплачу на твори В. І. Леніна і взагалі поширенням ленінських творів у кожну сім'ю зайнялися будинки культури і завідувачі районними і міжрайонними клубами глухих. Знайомлячись з роботою бібліотеки далі, ми звернули увагу на грубезний зошит, на якому старанно було виведено такі слова: «Відгуки читачів про книги». Горгаємо першу, другу, третю сторінку, і з яким захопленням читаємо скупі, але повні глибокої думки, слова. Іноді натикаєшся на не до кінця закінчену думку, на обірване речення. Але проймаєшся хвилюванням автора, який намагався передати на папері все те, що він думав, коли прочитав останню сторінку бібліотечної книжки.

«Прочитала книжку В. Логвиненка «Вінчання»,— пише швея УВП В. Домахіна.— Дуже цікава. У ній розповідається про героїзм радянських людей у роки Великої Вітчизняної війни, про подвиги радянських розвідників, яких послали в тил ворога для виконання відповідального завдання. У дуже важкій обстановці, оточені ворогами з усіх боків, ризикуючи життям, долаючи труднощі, вони зуміли виконати покладене на них завдання. Без допомоги простих радянських людей це було б просто неможливо. Ця книга

має виховне значення, вона вчить молодь, як треба захищати Батьківщину, захистити її честь і свободу».

На секретаря комсомольської організації Дніпропетровського УВП Р. Каширину сильно вплинула книга Г. Маркова «Сіль землі».

«Романтика далечини, нових відкриттів, складних і цікавих буднів геологів,— пише вона,— кого не полонить ця вічно жива, хвилююча тема. Той, хто прямує в простори, кому стіни рідної домівки здаються тісними, і він хотів би хоч думкою бути на місці героїв цієї книги—нехай візьме її в руки і прочитає».

Пенсіонер Р. Гольдман залишив свою думку про книгу І. Левченко «І ніяк інакше». У цій цікавій книзі, пише він, показано героїчні будні комсомолу наших днів. У книзі багато образів героїв, відданих сираві будівництва комунізму в нашій країні.

Так пишуть члени Українського товариства глухих про книги чуючих письменників, таку оцінку дають вони їх творам, які вчать людей правильно розуміти сьогодишній день, бути гідними своїх дідів і батьків, вчать жити і працювати по-ленінськи, по-комуністичному.

І. ГАЙ.
Спец. кор. «Нашого життя».
Дніпропетровськ.

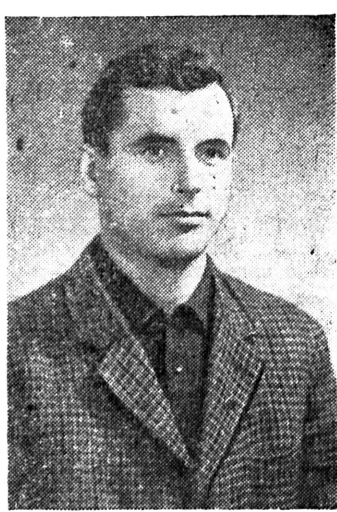
ПЕРЕДОВИКИ ВИРОБНИЦТВА

Сортувальник металу Мелітопольського заводу «Побутмаш», ударник комуністичної праці М. О. Шевельов виробничі завдання виконує на 150—170 процентів.

Ударник комуністичної праці Львівського УВП-2 складов М. П. Гунькало.

В. Болотний працює токарем у Снігурівській автотранспортній конторі на Миколаївщині. Свої виробничі норми він завжди виконує на 170—190 процентів.

Ленінські читання

В Артемівському будинку культури глухих і на учбово-виробничому підприємстві проводяться ленінські читання. Учитель З. Селезньов вже прочитав дві лекції: «Ленін—людина чуйності, скромності і простоти», «Ленін—великий приклад для радянської молоді». А директор УВП Г. Бондаренко провела бесіду—«Ленінське піклування в нашій країні про радянських людей».

А. КОВБАНЬ.

***
Все ширше розгортається підготовка до 100-річчя з дня народження В. І. Леніна в первинних організаціях Лебединського міжрайвідділу УТОГ. Тут проводяться тема-

тичні вечори, читаються лекції про життя і революційну діяльність Володимира Ілліча. Такі лекції і бесіди відбулися у селі Ворожбі.

Уповноважений Штепівської первинної організації УТОГ А. Жовба знайомить сільських трудівників з біографією В. І. Леніна.

Цікавий тематичний вечір організувала агікультурбригада Лебединського будинку культури в селі Межиріччя. Для членів УТОГ була прочитана лекція «В. І. Ленін—засновник і організатор соціалістичної держави».

М. ЛУЖКОВ.
Наш нештат. кор.
м. Лебедин,
Сумська обл.

ЗНАЙОМСТВО З РОВЕНЩИНОЮ

Нещодавно група членів УТОГ Славутського міжрайвідділу в складі 22 чоловік побувала на екскурсії в Ровенському краєзнавчому музеї. Вони ознайомилися з експонатами, які розповідають про минуле і сучасне поліського краю, а

також оглянули обласний центр.

Екскурсанти, що побували в Ровно, вирішили практикувати такі поїздки в інші міста.

А. АРІН.
Наш нештат. кор.
м. Славута,
Хмельницька обл.

Зліт у Краснограді

До Красноградського міжрайонного клубу УТОГ з'їхалося понад 70 чоловік на зліт, присвячений 100-річчю з дня народження В. І. Леніна. Серед учасників зльоту було чимало глухих з віддалених сіл.

Вчителька середньої школи № 4 м. Краснограда С. Т. Бурман провела бесіду про життя і діяльність вождя світового пролетаріату В. І. Леніна. Після цього, учасники зльоту побували на концерті учасників художньої самодіяльності Харківського будинку культури глухих.

В. ФОМИЧОВА.
Наш нештат. кор.

ЗАХОДИМО до просторого, світлого приміщення зінківської фабрики ім. Н. К. Крупської. В одному з цехів стоять у ряд килимні станки. З-під рук килимарниць виникає чудовий візерунок майбутнього килима з українським орнаментом за народними мотивами. А в іншому цеху за столами вишивальниці. В розкриті двері чути дзвінку пісню, що співають робітничі:

— Сорочку мати вишила мені
Червоними та чорними нитками...

Лише одна не співа. Вона не чує слів пісні. Це Олександра Петрівна Левітянська. Слух втратила ще у воєнне лихоліття, коли німецько-фашистські загарбники бомбили ешелон, в якому вона евакуювалася з малою донькою. Чоловік загинув на фронті, захищаючи Вітчизну. Сама донька виростила. А чоловіка й досі виглядає, хоч минуло вже 25 років з дня його загибелі під час визволен-

ВИШИВАЛЬНИЦЯ

ня Києва. Тяжко переживала вона і вдовину долю, і своє несподіване лихо—втрату слуху.

Ще молодою прийшла О. Левітянська на фабрику, що зв'язалась тоді промартілля «Делегатка». Було це ще у 1935 році. Артіль тоді лише заснувалася. Олександра була одною з перших вишивальниць. Працьовита, скромна, вона швидко оволоділа мистецтвом вишивання; вишиті нею візерунки милували око своєю красою. Все це принесло заслужену шану. Вона стала ударницею підприємства.

Тож коли відгрімилі на Полтавщині останні залпи війни, О. Левітянська вирішила: «Піду в промартіль, свої друзі завжди допоможуть у біді, підтримають, порадять». У той час вже збирались старі кадро-

вики «Делегатки»—треба було навчати нових. Та й робота була інша: шили рюкзаки фронтів, в'язали панчохи, шкарпетки, шили білизну. Все було потрібне фронту. Ще гриміла війна, і фашистського ворога добивали у його лівні...

Сива, невисока, з блакитними, мов проліски, ще молодими очима, з добрим і лагідним обличчям, жінка дивиться на своїх учениць, і очі її світяться материнським щастям, радістю творчої праці.

— Скільки я їх навчила. Вже й не пам'ятаю. Майже половина молоді підприємства—мої учениці. Багато з них стали ударниками комуністичної праці, інші ще борються за це високе звання. Я пишаюся дівчатами.

Фабрика ім. Н. К. Крупської відправляє велику кількість

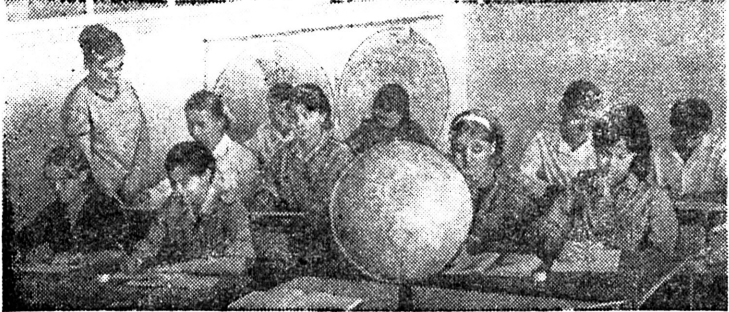
«гуцулок», вишитих суконь та блузок, килимів. Немало з них вишито руками майстерниці-вишивальниці О. Левітянської. Горять вони всіма кольорами веселки, вбирають в себе чудові візерунки. Багато з них сама винайшла і вишила Олександра Петрівна. Всяк, хто придбає чудову річ, вишиту нею, буде широким вдячний її вмільм рукам, за те, що принесли вони радість людям.

О. Левітянська—член УТОГ з 1957 року. Часто можна побачити її в клубі під час лекцій чи бесід. Любить вона читати газети, журнали, книги. Завжди цікавиться справами нашого Товариства.

Олександра Левітянська взяла підвищені соціалістичні зобов'язання. І вона їх виконає. Недарма ім'я її на Дошці пошани серед імен кращих трудівників фабрики.

Н. АКСЮК.
Наш нештат. кор.
м. Зінків,
Полтавська обл.

Конституція СРСР гарантує право на освіту

Одним з перших декретів Радянської влади був Декрет про ліквідацію масової неписьменності населення.

Тепер у нашій країні не тільки ліквідовано неписьменність, але й здійснено загальну обов'язкову середню освіту. По випуску інженерів, наприклад, СРСР вже давно випередив капіталістичні країни.

Велику увагу приділяє держава навчанню глухих і туговухих дітей. Для них у республіці створено широкую мережу шкіл-інтернатів, а для працюючої молоді — вечірні школи. Нині близько 3 тисяч дорослих глухих продовжують своє навчання у вечірніх школах, а 540 чоловік здобувають освіту у різних учбових закладах.

На фото (зверху вниз): піонери Макіївської школи-інтернату готують фотомонтаж, присвячений 100-річчю з дня народження В. І. Леніна; урок з географії в Донецькій школі-інтернаті для туговухих дітей. Заняття веде вчителька Г. Михальська; учні групи виробничого навчання, майбутні швейники Артемівського УВП на занятті по матеріалознавству.

Фото І. ЩЕРБАНЮКА.

НА РОБОТІ І ДОМА...

Якось у вихідний день, гуляючи в зоні відпочинку, я зустрів Віктора Сінного. Вечоріло. На водному плесі всіма своїми фарбами відбивався протилежний берег. Помітивши мене, Віктор привітався й сказав:

— Зверніть увагу, як тут гарно! Особливо зараз, коли заходить сонце. Іншим разом неодмінно візьму з собою мольберт.

В. Сінний весь був у полоні тієї надвечірньої краси. Згодом, коли між нами зав'язалась розмова, Віктор захоплено говорив про живопис, про художників І. Айвазовського, І. Рєпіна, А. Куїнджі та І. Левітана, про свою мрію відвідати Третьяковську галерею, щоб побачити полотна митців зі світовим іменем. Розмовляючи з цим ставним, елегантним зодягненим чоловіком, я згадав, як Віктор ще юнаком після тяжкої хвороби прийшов на Артемівське учбово-виробниче підприємство.

Свою трудову діяльність він розпочав у закрийному цеху і водночас навчався у вечірній школі. Важко давалася наука,

але хлопець багато читав, брав участь у художній самодіяльності, займався спортом. Він виступав не лише на міських, але й на обласних та республіканських змаганнях з легкої атлетики.

Минуло кілька років. Віктор Іванович успішно закінчив 12 класів і опанував професію закрийника. Тепер він систематично перевиконує норми виробітку і робить все, щоб бригада цеху масового пошиву була забезпечена роботою. Віктор видає продукцію тільки відмінної якості, охоче ділиться своїм досвідом, завжди приходить на виручку товаришу. Нещодавно за високі виробничі успіхи його нагороджено почесною грамотою адміністрації підприємства та виробничого відділу УТОГ.

Надворі вже стояв вечір, коли ми рушили до міста.

— Давайте заглянемо до мене, — запропонував Віктор Іванович.

У чисто прибраній і зі смаком обставленій квартирі відчувався достаток. На стінах я побачив картини, етюди, написані масляними фарбами, а у книжковій шафі, поруч з творами художньої літератури, посідали з малювання.

Швидко промайнув вечір у колі сім'ї Віктора Івановича. Раніше я знав його лише як хорошого спеціаліста, а тепер і як доброго сім'янина. Він багато уваги приділяє вихованню дітей. Вирушаючи, наприклад, кудись за місто, завжди забирає з собою дочок — другокласницю Світлану й п'ятирічну Надю. Під час таких прогулянок він намагається розкрити дітям навколишній світ. Звичайні речі з розповідей батька набирають значущості свого існування.

Г. ЖЕРЕБЦОВ.
Наш нештат. кор.

м. Артемівськ,
Донецька обл.

У РОБІТНИЧІЙ СІМ'І

Не тільки в нашій країні, а й далеко за її межами славиться продукція Запорізького трансформаторного заводу. Свято беруть запорізькі честь заводської марки, з року в рік перевиконують виробничі завдання, добиваються високих показників у соціалістичному змаганні.

У цьому дружньому колективі працює велика компактна група членів УТОГ і їх працю високо цінує заводська робітничка сім'я.

Це право на працю їм забезпечила Радянська Конституція, і вони з гордістю оправдовують його. Приємно відзначити, що члени УТОГ виконують відповідальні операції і завдання.

Слюсар-інструментальник С. Зубов, голова заводської первинної організації УТОГ, знаходить час, щоб обмінятися досвідом з молодими робітниками. За останній час він навчив трьох новачків професії слюсара — інструментальника. Складальник трансформаторів малої потужності І. Музика п'ятнадцять років працює на заводі, через його руки проходять самі відповідальні операції по складанню трансформаторів. У листопаді він уже працював у рахунок 1969 року.

Високе і почесне звання робітника, довір'я колективу з често виправдовують слюсар-інструментальник Б. Запорожець, слюсар-складальник В. Пенишина, токарі Б. Чистяков, Н. Швець та багато інших.

У робітничу сім'ю заводу вливається молода зміна: діти членів компактної групи продовжують трудові традиції батьків на цьому ж заводі.

Радянська Конституція дала нашому народові і право на відпочинок. Після трудового робочого дня, у святкові дні збираються члени УТОГ у будинку культури. Немало серед них спортсменів-розрядників. Б. Запорожець вільний час віддає класичній боротьбі, з якої має перший розряд. В. Пенишина — розрядник по волейболу та баскетболу, а Н. Сосін — шахіст другого розряду. В будинку культури завжди вечорами людно. Тут члени УТОГ мають змогу послухати лекцію, бесіду.

До 100-річчя з дня народження В. І. Леніна члени компактної групи Запорізького трансформаторного заводу дали слово підготувати гідний трудовий подарунок.

С. МОРДУШЕНКО.
Наш нештат. кор.
м. Запоріжжя.

НАТХНЕНІ успіхами Товариства, наші низові відділи після восьмого з'їзду УТОГ докладають всіх зусиль для покращання своєї роботи, а це сприяє підвищенню політичної і трудової активності глухих у боротьбі за дострокове виконання п'ятирічного плану і успішному здійсненню заходів, спрямованих на гідну зустріч 100-річчя з дня народження В. І. Леніна.

Особливо великої допомоги в цій справі надають нам делегати восьмого з'їзду УТОГ. Вони широко роз'яснюють і в дохідливій формі популяризують матеріали форуму глухих України. Наприклад, тільки за останній час члени Снігурівського міжрайвідділу зустрілися з делегатом тов. Болотним, первомайці — з тов. Ангеловим, очаківці та вознесенці — з тов. Арбером. Такі ж зустрічі відбулися у Миколаївському будинку культури, а також на учбово-виробничому підприємстві. З бесідами, доповідями перед глухими виступають члени президії тт. Сабодаш і Толкаченко, голова обласної ревізійної комісії тов. Яхина, інструктори облівіділу тт. Шахворост і Ронталь, бібліотекар Миколаївського будинку культури тов. Романенко, завідувач Вознесенським клубом тов.

НЕВІДКЛАДНІ ЗАВДАННЯ

Степанов та інші. Ми робимо все для того, щоб донести рішення з'їзду до кожного глухого.

У Вознесенському, Миколаївському та інших закладах культури здійснюються заходи, присвячені 100-річчю з дня народження В. І. Леніна. Вознесенський і Новобузький клуби провели зустрічі з ударниками комуністичної праці.

Покращало останнім часом обслуговування сільських трудівників.

Значно підвищилася виконавська майстерність учасників Вознесенського колективу художньої самодіяльності. Тут вже завершується підготовка програми, присвяченої 100-річчю з дня народження В. І. Леніна. Пожвавилась робота гуртків також Первомайського клубу, частіше організуються концерти для глухих села. Драмгуртківці і танцюристи показали цікаві концертні програми, наприклад, членам первинних організацій села Іванівки і селища Доманівки. А нещодавно вони побували в гостях у своїх сусідів глухих

м. Вознесенська, з якими змагаються. Цей концерт дуже сподобався вознесенцям. Успіхи первомайців повинні на ділі переконати керівників Снігурівського, Новобузького та Кривоозерського клубів, що при вмілій організації роботи можна поставити художню самодіяльність на належну висоту навіть і в тих населених пунктах, де мешкає незначна кількість глухих. Особливо якщо залучати до цієї справи тих, що проживають на селі. Адже саме так зробила завідувача Первомайським клубом тов. Гайдученко. А рік тому — зараз якраз варто про це згадати — в Первомайському клубі гуртки не працювали.

У сільську місцевість здійснили чотири виїзди самодіяльні артисти Миколаївського будинку культури тт. Лунгол, Сабодаш, Гарбуз, Чмельов, Тафтай та інші. Наполегливо готується до обласного огляду художньої самодіяльності глухих села колектив Восіятського червоного кутка, яким керує на громадських засадах Віра Леміш. Нещодавно учасники його показали концерт у Первомайському клубі.

Досягнуто непоганих результатів і з окремих видів спорту. Паша футбольна команда вийшла переможцем в зональних іграх і вперше завоювала призове третє місце на республіканських змаганнях. У першості облівіділу з настольного тенісу взяли участь 28 глухих.

Однак, наші легкоатлети на республіканських змаганнях виступили значно гірше, ніж минулого року. І на сьогодні у нас ще неналагоджено як слід підготовку розрядників, ще немає масовості у фізкультурній роботі. Снігурівському клубові, який у цьому році бере участь у всіх змаганнях, необхідно закріпити перші успіхи, зробити спортивно-масову роботу систематичною. Дуже прикро, що Кривоозерський міжрайвідділ (голова тов. Петров) значно погіршив свою роботу.

Незадовільно керують первинними організаціями Снігурівський та Миколаївський низові відділи, зокрема мало або зовсім не дають їм конкретних завдань, не допомагають в налагодженні роботи.

Новобузький, Кривоозерський та інші клуби не застосовують

нові форми клубної роботи. Тільки в Первомайському міжрайвідділі завершили проведення загальних зборів первинних організацій з порядком денним: «Рішення VIII з'їзду УТОГ і наші завдання по їх виконанню». Новобузькому, Снігурівському і Кривоозерському відділам треба наполегливіше готуватися до обласного огляду художньої самодіяльності глухих села, а Миколаївському, Первомайському та іншим провести наради ударників комуністичної праці. Дирекції підприємства і Миколаївському міськвідділу по-справжньому турбуватися про підвищення загальноосвітнього рівня глухих, поліпшити їх відвідування вечірньої школи.

Ось наші завдання на найближчий час. Розв'язувати їх треба негайно, незволікаючи часу.

Ю. РОСТІЯНОВ.
Голова Миколаївського обласного відділу УТОГ.

аше
ЖИТТЯ 3

7 грудня 1968 р.

В ОБИЙМАХ ДРУЗІВ

Гарячим був кінець вересня для учасників художньої самодіяльності Харківського будинку культури глухих. Народний театр готувався до гастролей у Ризі.

І ось репетиції вже позаду — ми на гостинній латвійській землі. Хвилюємось, попереду відповідальний екзамєн перед глядачами. Першим нашим виступом була п'єса К. Симонова «Російські люди». Коли опустилась завіса, глядачі довго аплодували нам. Це було найкращою нагородою за напружену працю.

«Всі артисти володіють чіткою й виразною мімікою, їх гру добре зрозуміли глядачі», — писав про нашу виставу представник Латвійського товариства глухих тов. Г. Є. Порш. Особливо вдалими були драматичні моменти, за якими, затамувавши подих, слідкував весь зал. Натхненна гра гостей заповнила серця ризьких глядачів».

Наступного дня ми показали концертну програму, присвячену 50-річчю Ленінського комсомолу. Як і виставу, глядачі тепло сприйняли цей виступ, нагородивши виконавців гарячими оплесками. Після концерту ми обмінялись сувенірами, а ввечері в невеликому залі Будинку культури глухих показали любительський фільм «Наймичка» за однойменним твором Тараса Шевченка.

Багато теплих слів було сказано на прощальному вечорі дружби. Ця зустріч пройшла дуже весело й закінчилась своєрідним змаганням виконавської майстерності двох самодіяльних колективів — Харківського та Ризького.

З часу нашої поїздки до Риги вже минуло чимало днів, а ми ніяк не можемо забути чудове, древнє місто, його гостинних господарів.

А. РОСИНСЬКИЙ.
Директор Харківського будинку культури.

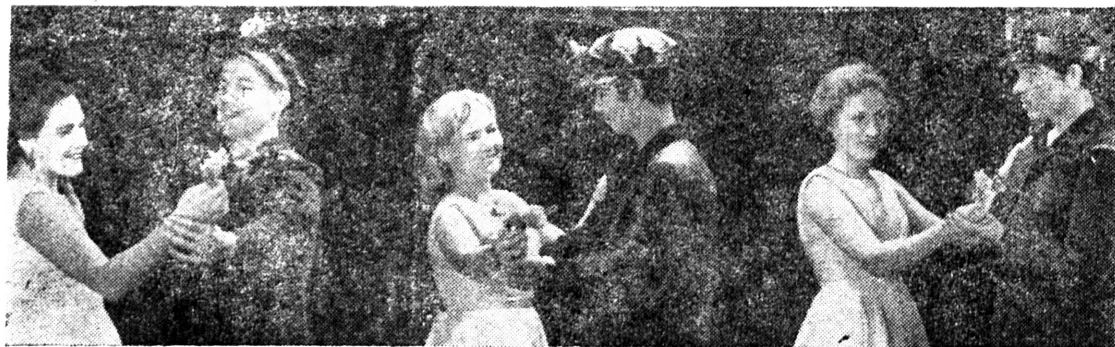
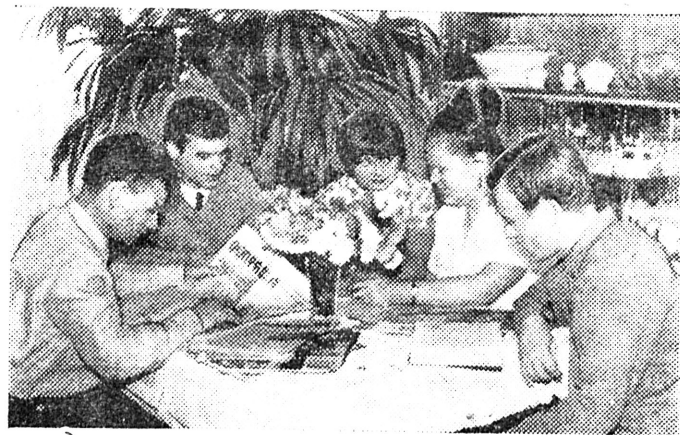
КОНСТИТУЦІЯ СРСР ГАРАНТУЄ ПРАВО НА ВІДПОЧИНОК

Піклування про здоров'я — одна з головних турбот держави. Трудячі глухі користуються оплачуваною відпусткою. Щороку УТОГ організує оздоровлення своїх членів у санаторіях і будинках відпочинку. На видачу безплатних та пільгових путівок Товариство витратило за 1964—67 роки близько 8 тисяч карбованців.

З липня 1966 року у Пуці-Водиці під Києвом почав функціонувати будинок відпочинку «Сосновий бір» на 150 місць. За весь час його існування тут відпочило близько тисячі чоловік глухих.

Для відпочинку глухих у вільний від роботи час у республіці діє широка сітка будинків культури, клубів, бібліотек. Культосвітні заклади обладнані необхідним інвентарем — кіноустановками, телевізорами тощо. Всі умови для занять фізкультурою в години дозвілля створено також і для спортсменів. До їх послуг стадіони, спортивні майданчики і зали, плавальні басейни.

На фото (ліворуч — зверху вниз): біля одного з корпусів Будинку відпочинку «Сосновий бір»; танок «Шахтарі» виконує самодіяльний хореографічний колектив Донецького будинку культури глухих; (праворуч — зверху вниз): сім'я роїтника Київського УВП-1 Марчука Олексія Мусійовича в затишній, благоустроєній квартирі в години відпочинку; момент фінальних змагань на першість УТОГ між волейбольними командами Київського та Одеського облвідділів.

НЕ ЧУДО, А ШКОДА

Намагаючись тримати віруючих у постійному страху й покорі, церковники всіх напрямів користуються спільною для усіх їх зброєю — релігійними «чудесами», що їх нібито роблять святи, а то й сам боги.

Як же виникають релігійні «чудеса», чим оруднують церковники, частуючи свою «паству» таємничим, незрозумілим, загадковим?

Протягом сотень років, більше ніж саме християнство, існує, наприклад, освячення води, що є не чим іншим, як пережитком давньої магії, і зв'язаний з увялінням про воду як про силу, що має здатність відганяти злих духів, нечисту силу, диявола і т. ін. Але не всяка вода має таку здатність. Тільки священна, тільки свята — твердять церковники. Тому що вона не псується. Чому не псується, чому довго залишається чистою? На це питання про-

НА АТЕЇСТИЧНІ ТЕМИ

понуємо відповісти самим віруючим, провівши дуже простий експеримент.

В чисту посудину налейте воду, взяту взимку в колодязі чи річці. Щільно її закрийте. Рік, а то й більше, вода буде чистою, прозорою. Але якщо з цього ж джерела наповнити посудину і не закрити її, та ще зберігати в теплом місці, то вже через кілька днів вода зіпсується, протухне.

Весь секрет — а його добре знають священнослужителі — полягає в тому, що при зберіганні води (як, до речі, і продуктів) треба додержувати елементарних гігієнічних умов: захищати від мікроорганізмів, які її швидко розкладають. От церковники й беруть воду переважно взимку, оскільки при низькій температурі погано розвиваються мікроорганіз-

ми; зберігають її в закупореній (бо з повітря можуть потрапити рослинні спори і мікроорганізми), чистій посудині і в холоді. Щоб вода довше залишалася чистою, її тримають у срібній посудині (срібло швидко вбиває мікроорганізми), куди ще (для більшої гарантії) кладуть і срібний хрест.

А як «самооновлюються» ікони, церковні куполи, хрести? Теж за допомогою людей, заінтересованих у підтриманні віри в «чудеса божі». Дамо слово одному сільському священникові, який у своєму щоденнику записав: «Сьогодні узнав простий і дешевий рецепт для оновлення. Не дуже темна ікона світлишає, якщо її кілька раз протерти цибулею і потім помастити олією».

От і виходить, що все це чистісіньке дурнівство, розраховане на неучитво, на неосвічених людей.

Оновлення може відбуватися і без втручання людини. Так, одна з робіт відомого художника Головіна довго пролежала у підвалі. Коли її звідти витягли, поблякли фарби ожили, картина змінилась буквально на очі. Для «наївних» — це чудо, для здравомислячих — результат дії сонячного проміння.

Таких прикладів існує безліч. Вони неспростовно свідчать про те, що будь-яке «боже чудо» пояснюється цілком природними причинами. А віра окремих людей в релігійні чудеса, як і колись, затуманює їхню свідомість, завдає моральної шкоди, породжує песимізм, безсилля і невір'я у власні сили, відвертає їх від корисної діяльності.

Я. МАЛКІН.

СПОРТИВНУ РОБОТУ ВЕСТИ КРУГЛОРІЧНО

За останні два роки в Луганському будинку культури глухих помітно зросла майстерність спортсменів членів УТОГ. Виріс колектив і кількісно. Зараз тут нараховується біля 300 чоловік, які об'єднані у добровільне спортивне товариство «Спартак».

Активно працюють секції легкої атлетики, баскетболу, футболу, шахово-шашкова, вільної боротьби. Останнім часом організували секції бадмінтону і городонників.

В колективі вирости майстри спорту легкоатлети В. Скоморохов, П. Мосцевий, А. Білофанов, баскетболісти В. Дішевський, А. Іполітов та ряд інших. У 1967 році А. Іполітов на всеукраїнських змаганнях по баскетболу серед глухих нагороджений спеціальним призом.

Два роки цей колектив утримує перше місце серед міських команд товариства «Спартак», і друге місце серед команд обкому профспілки робітників місцевої промисловості і комунального господарства.

У кімнаті, де провадяться тренування тенісистів, стоять 28 кубків, завойованих у свій час в змаганнях. Тут же на стінах — грамоти Української і Всесоюзної рад ДСТ «Спартак».

До 50-річчя ВЛКСМ колектив провів традиційний осінній комсомольський крос. Робота в секціях не припиняється цілий рік. На осінньо-зимовий час спортсмени Будинку культури підключаються до секції міського товариства «Спартак». Щорічно — на початку сезону і в кінці його — ставляться завдання і підводяться підсумки роботи. Таким підсумком цього року являється підготовка 17 спортсменів першого і 42 спортсменів другого розрядів, трьох кандидатів у майстри спорту по шашках і понад 100 спортсменів нижчих розрядів.

І. РЕУТОВ.
Інструктор по фізкультурі
Луганського будинку культури.

Редактор **В. ПІТЕНКО.**

НАША АДРЕСА: м. Київ-5, вул. Червоноармійська, 76, тел. 67-38-43.

«Наша жизнь» — орган Центрального правління Українського общества глухих.

Київ, друк. УВП-3, зам. 1097—5065. 68 р.